

Dana Šianskã

Tonička
a
pirát Jedno
OKO

Dana Šianskã

Tonička
a
pirát Jedno
OKO

Dana Šianská

TONIČKA
A
PIRÁT JEDNO
OKO

VĚNOVÁNÍ

Tuto knihu věnuji skvělému učiteli s přísným i laskavým srdcem panu Jiřímu Halberštátovi a jeho neobyčejné ženě Květince

a také mým neterinkám Barunce a Lucince,
které mě k tomuto příběhu inspirovaly.

KDO JE TONIČKA?

Každý v tomhle malém městečku na břehu moře to ví.

Je to nejpřísnější učitelka na celém světě.

Vypadá jako malý, buclatý generál v sukních. Na hlavě má květák krátkých vlasů, nos připomíná sjezdovku a z očí jí blýská ráznost. Zdraví ji jenom šprti. Ostatní se schovávají za roh, aby se s ní nesetkali. Ve škole to prý úplně stačí.

Copak jim asi paní učitelka provedla?

Nic neprovedla. Jen něco hrozného, strašného a nepochopitelného na dětech vyžaduje. Chce, aby všechny děti měly pouze jedničky.

Jedničkáři se mají. Ostatní se ve škole pořádně potí. A jejich pětky, čtyřky, trojky a dokonce i dvojky Tonička zapisuje se štítivým odporem. A vždycky to doprovodí přednáškou o lenosti.

Děti se na paní učitelku mračí. Zlobí se. Tohle kázání znají skoro nazpaměť. Už je ani trochu nebaví!

Jsou ale děti, které začnou plakat. Tolik se snažily. Přesto dostávají ošklivou známku.

Tonička nesnáší pláč. Plakat by se nemělo!

Nedávno opět rozplakala jedno dítě.

Počítalo a dostalo dvojku. Dítě se usmálo. Dvojka je přece hezká známka!

„Smát se můžeš, až dostaneš jedničku,“ rozčílila se Tonička. „Dvojka je k pláči. Příšerná známka!“

Dětské oči se zaplnily slzami.

V ten okamžik kdosi jemně zaťukal na dveře.

„Vstupte!“ řekla přísně Tonička.

Dveře se otevřely. Stála v nich vzpřímená bílá kočička.

Kolem pasu měla červenou sukýnku. Byla moc krásná.

„Jé!“ vydechly děti.

„Mňau!“

pozdravila

kočička a na zadních nožkách vcupitala dovnitř.

Všichni, kromě

paní učitelky, ji rozzářeně pozorují.

Ta je zaskočená. Dívá se a mlčí.

Kočička se posadila k uplakanému dítěti. Pacičku mu ovinula kolem krku a přitulila se k němu.

Dítě se k ní vděčně přitisklo. Přestalo plakat a opět se usmálo. I ostatní děti se usmívaly.

Kočička po chvíli vstala.

„Mňau,“ řekla vesele a pacičkou dětem zamávala. A než by jeden napočítal do tří, zmizela. Zůstala po ní jen radost a dobrá nálada.

Děti už zase mají chuť se učit. Samozřejmě s Toničkou. Jen kdyby nebyla tak přehnaně přísná.

Ale Tonička už je taková. Je přísná na všechny. I na dospělé. Ti se jí bojí ještě víc.

Běda, když jí na trhu někdo špatně spočítá útratu.

Tonička nikdy nekřičí. Jen přešlápne na místě, pokrčí nos a našpulí rty.

A přivřenýma očima se zapíchne do ubohého človíčka.

Ten znejistí, zčervená a začne koktat. A znovu musí počítat pěkně od začátku!

Tonička namíří ukazováček proti jeho nosu.

„Že se nestydíš!“ řekne přísně. „Píšu ti pětku. Do zítřka si desetkrát zopakuj malou násobilku.“

Obchodník se stydí. Hanbou mu planou uši. Slyší to všichni kolem něj!

A Tonička přidává: „Dnes žádná večere, ani víno. Nezasloužíš si je!“

Muž s knírem pod nosem má slzy na krajíčku. Ještě chvíli a rozberečí se.

„Paní učitelko, nebudte na mě tak přísná,“ žadoní úpěnlivě, „chyby přece dělá každý!“

„Každý ne!“ odsekne Tonička. „Já chyby nedělám. A ostatní je také dělat nemusí. Chyby jsou zbytečné! A proto musím být přísná. Dnes, zítra, pozítří... pořád!“

Lidé kolem ní nespokojeně brblají.

„Zase to přehání!“

Tonička se k nim otáčí.

„Já slyším všechno,“ říká přísně a hrozí jim prstíkem.

„Poctivý se mě bát nemusí!“ dodává a odchází.

„Být učitelkou je tak těžké,“ lituje se. „Vždyť se jen snažím, abych je něco naučila. Na tom není nic špatného!“

Tonička o své pravdě nepochybuje. Naopak!

„Měli by si mě považovat!“ myslí si sebejistě.

S takovou učitelkou to nikdo nemá lehké. Jenže co je těžké dnes, zítra může být jinak.

To se týká všeho a všech. I Toničky!

LEV CHCE BOJOVAT

Život v tomto malém městečku na břehu moře dál plynul poklidným tempem. Až jednou, bylo před prázdninami, utekl lev z místní zoo. Nikdo ho nemohl najít. Lev dočista zmizel!

Všechny lidi ovládl strach. Jediný, kdo se nebál, byla Tonička. Je to zvláštní, ale ona se nikdy nebála.

Ostatní se bázkivě ukrývali za zavřenými dveřmi. A když se někam vydali, tak jen na náměstí. Tam je vždycky hodně lidí, a to přece žádný lev nemá rád!

Jenže tenhle lev byl na lidi zvyklý. Opustil svůj úkryt. Rozeběhl se tam, kde se ozývalo lidské štěbetání. A kde se lidé cítili v bezpečí.

Stačilo pár dlouhých skoků a lev zastavil u kašny na náměstí. Zde se rozhlédl. Nervózně zakmital ocasem a temně zavrčel. Všichni do jednoho znehybněli hrůzou. Nastalo podivné ticho. A do toho ustrašeného ticha se ozvaly kroky.

Byly to rázné kroky. Odhodlané kroky. Kroky beze strachu.

Lev zpozorněl. Někdo kráčel přímo k němu.

Lev se příkrčil.

„Bude boj!“ zaradoval se a vycenil obrovské špičáky.

Jenže ten, kdo sem odhodlaně kráčel, o něm nevěděl. Byl totiž velmi zahloubaný.

Ten člověk byla učitelka Tonička. Zrovna skončila vyučování.

Měla obrovský hlad a přemýšlela, co si koupí k večeři. Zamyslela se tak urputně, že si nevšimla vystrašených lidiček. Ani k boji naladěného lva.

Ze zadumání ji vytrhlo cinknutí. Podívala se dolů a uviděla malý stříbrný peníz. Zrovna ho nakopla špičkou boty. Rychle se kutálel pryč.

V ten okamžik se lev obrovskou silou odrazil. Cíl byl jasný.

Tonička byla šetrná a mizející peníz ji dohnal k velkému sportovnímu výkonu. Skočila za ním ve chvíli, kdy lev plachtil vzduchem.

Nemohl se dočkat, až se na Toničku vrhne. Avšak osoba pod ním zmizela. Dopadl na přední tlapy. Jeho údiv z nezdaru byl tak veliký, že na zadní zapomněl. A to se mu vymstilo. Udělal celkem tři kotrmelce, než hlavou narazil do sloupu vysoké lampy.

Stále zamýšlená Tonička zatím sebrala peníz. Spokojeně si ho prohlíží.

„Kdopak ho tady zahodil?“ ptá se sama sebe a hned si odpovídá. „Musel to být pořádný lajdák.“

Zvedá ruku s mincí a vítězoslavně se rozhlíží. Chce se pochlubit. Chce všem ukázat, jak je pečlivá. Sehne se i pro malý peníz.

Ale nikoho nevidí. Všichni jsou totiž někde schovaní. Ukryli se za stánky se zbožím nebo zalezli pod stoly.

Jen poblíž, na zemi, jak pytel cementu, leží v mrákotách lev.

„Kde se tady to zvíře vzalo?“ podivila se. „Co mu je, že se nehýbe?“

Jak přemýšlela nad bezvládnou šelmou, ze všech stran se začali sbíhat lidé. Obklopili ji a vděčně volali:

„Tonička nás zachránila! Přemohla to strašné zvíře. Tonička je hrdina!“

Učitelka stála uprostřed davu s otevřenou pusou. Nechápala.

Dav ji zvedl na ramena a majestátně ji nesl přes náměstí. Marně se bránila. Marně vysvětlovala, že na lva ani nesáhla.

Nikdo jí nevěřil. Nikdo jí ani nechtěl věřit. Zpráva o jejím hrdinství se šířila rychlostí laviny. Letěla od jednoho

člověka k druhému. Od něj se hnala k dalšímu. Do večera zaručeně každý věděl, jak se věci udály.

Lev prý skočil na Toničku, ta bleskurychle uskočila. Když dopadl na zem, nezaváhala ani vteřinu. Popadla to velké zvíře za ocas a ze všech sil s ním praštila o lampu. A pak si k němu nebojácně stoupla. A hlídala ho, dokud pro něj nepřišli a neodvezli ho zpátky do zoo.

Prostě na Toničku se lidé začali dívat jinýma očima. Byla hrdinkou.

Hrdiny si lidé hýčkají. Bezmezně je obdivují. A dokonce jim leccos odpustí!

Tonička byla sice strašlivě přísná, měla však poctivé srdce. Tahle sláva se jí nelíbila, protože nebyla zasloužená. A k tomu všemu její podivné hrdinství záhadně pokračovalo.

